

DEN LOKALE KIRKENS GLOBALE ENGASJEMENT

En av de store sakene på årets Kirkemøte bar overskriften *Den norske kirkes globale oppdrag*. I vedtaket kom Kirkemøtet med en sterk oppfordring til lokalmenighetene i Den norske kirke om å være med å synliggjøre og styrke kirkens globale oppdrag.

KJERSTI GAUTESTAD NORHEIM, SOKNEPREST
KN223@KIRKEN.NO

Misjonsprosjekt

For noen få år siden reiste en gruppe fra Birkeland menighet på tur. Vi skulle til Estland. Målet med turen var å besøke menighetens misjonsprosjekt. Gjennom Det Norske Misjonsselskap har nemlig menigheten misjonsavtale med to menigheter i Den estiske evangelisk-lutherske kirke (EELK), Tomasmenigheten i Saku og Maria Magdalena-menigheten i Tallinn. I tillegg til å oppleve hovedstadens kjente gamleby, handle linduker og gå på kafé, skulle vi i løpet av langhelgen også på menighetsbesøk. Det var en spent gjeng som satte seg inn i en minibuss for å kjøre ut til bydelen Mustamae, hvor Maria Magdalena-menigheten på den tiden samlet seg i et kjellerlokale. Nedgangen til kjelleren var bratt og smal. Det var så lavt under taket at de fleste måtte bøye hodet for å komme inn. Inne var det verken romslig eller særlig fint, men det som skjedde på gudstjenesten forandret Birkeland menighets selvforståelse.

Lokalmenighetens styrke

Forandring er alltid lokal. Når mennesker møter mennesker, forandres både vi og stedet vi tilhører. Det handler om å bygge *sosial kapital* hevder Robert Putnam, som er professor i statsvitenskap ved Harvard University. Teorien om sosial kapital bygger på en forståelse av at sterke sosiale nettverk mellom borgerne i et samfunn bidrar til å bygge tillit og skape samarbeid. Når det skjer øker også samfunnsengasjementet og fellesskapets evne til kollektiv handling. Sosial kapital blir med andre ord forstått som sivilsamfunnets evne til å bygge tillitsfulle relasjoner og nettverk mellom mennesker på en måte som gjør at de settes i stand til å arbeide sammen og løse samfunnsutfordringer. På den måten blir stedet et bedre sted å bo. Basert på amerikanske studier fant Putnam at religiøst engasjement synes å fremme både tillitsbygging og samfunnsengasjement, og at kristne menigheter stod i en særstilling. Funnene fikk Putnam til provoserende å hevde at: «*Christians are nicer.*»

Det er ikke sikkert at Putnam har rett når han hevder at kristne er snillere enn andre, men det finnes forskning som peker i retning av at det i kristne fellesskap i større grad bygges bro over sosiale forskjeller. For å si det litt tabloid, så ser det ut til at det kristne budskapet om at *Jesus elsker alle barna* danner grunnlag for fellesskap som evner å gå på tvers av kulturer og samfunnslag og virker forandring. En slik forandring er alltid lokal.

Forbønn til forandring

Det skjedde faktisk to ting på menighetsturen til Estland som bidro til å forandre Birkeland menighet. Det ene var en endring i synet på oss selv. I Norge har vi penger og ressurser som andre kanskje kan misunne oss. Det kan føre til at vi forstår oss selv som givere eller hjelpere i relasjon til andre. Et slikt selvbilde, bevisst eller ubevisst, gjør fort noe med relasjonene vi går inn i. Da vi kom på gudstjeneste i

Mustamäe, var vi forberedt på å gi. Vi var ikke like forberedt på å ta i mot. Så da menigheten hadde stelt i stand en helt overdådig kirkekaffe med alt de hadde, ble vi overveldet. Det var nesten litt ubehagelig å ta imot, for det innebar en påminnelse om at også vi er mottakere.

Det andre som forandret oss, skjedde under en gudstjenestefeiring i Estlands «ølhovedstad» Saku. Gudstjenesten var på estisk. Derfor var det vanskelig for mange å følge med, men noen av leddene gav likevel mening. De fleste forstod at vi var kommet til forbønnen. Ordene derimot var vanskeligere å forstå. Derfor var det ekstra sterkt da alle hørte, høyt og tydelig, at det ble bedt for Birkeland. I et lite, trekkfullt bedehus i Saku ble det bedt for Birkeland menighet. Ikke bare den søndagen, men hver søndag gjennom hele året. På samme måte blir det bedt for norske menigheter i mange andre land. I Etiopia, i Mali og Kamerun, på Cuba, i Bangladesh og i Japan, og mange andre steder ber mennesker for oss og for at mennesker i Norge skal få møte Jesus. Vi er ikke bare givere, vi er også mottakere. Og gaven som gis, forandrer menighetene og verden vi er en del av.

Kirkens globale utfordring

Dette nummeret av Luthersk kirketidende handler om kirkens globale utfordring. I artikkelen *Kirkens oppdrag og bærekraftsmålene – utidig politisering, motsetninger eller gode synergier?* skriver Generalsekretær i Det Norske Misjonsselskap, Helge Gaard, sammen med Stig Sunde og Ragnhild Kristensen Bøhler om hvordan FNs bærekraftsmål kan skape felles grunnlag for et samarbeid og en arbeidsplan hvor kirke og sivilsamfunn kan stå sammen i kampen for menneskeverd og varig liv. Lars Erlend Kielland er prest og misjonsrådgiver i Hamar bispedømme. Han skriver om hvilke muligheter lokalmenigheter i Den norske kirke har for å opprette misjonsavtaler eller på andre måter kunne la seg endre i møte med andre. Artikkelen har overskriften: «*Døpt inn i vår lokale menighet og Kristi verdensvide kirke – Hva betyr det i praksis?*» Til slutt skriver daglig leder for Samarbeid menighet og misjon (SMM), Knut Hallen, om hvordan Kirkemøtets vedtak om vårt globale oppdrag utfordrer oss på dypet av vår identitet, både som kirke og kristne, i artikkelen *En kirke ett oppdrag*. Vi har også valgt å trykke Kirkemøtets vedtak *Den norske kirkes globale oppdrag*. Se, les og bli inspirert. Ta også gjerne kontakt med oss om du har innspill til redaksjonen.

God lesning!